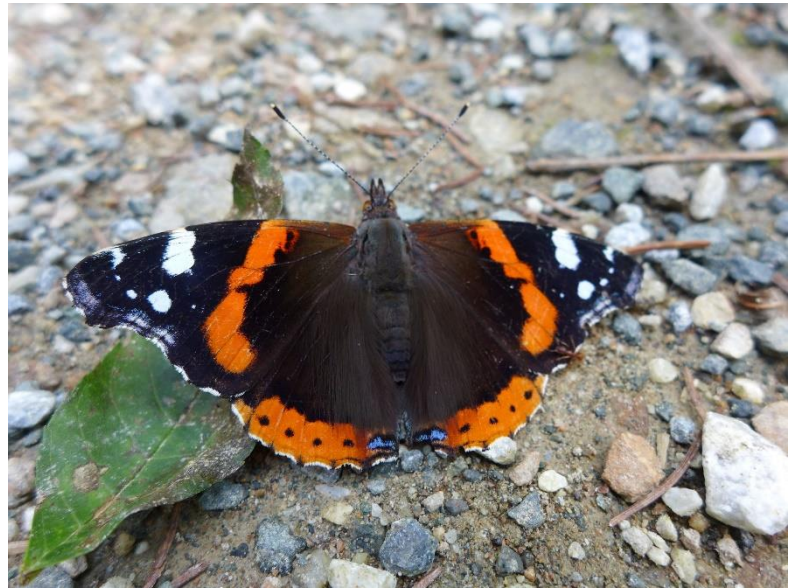

#egyszer csak

... egyszer csak megjelent köztük és köszöntötte őket: 'Békesség nektek!' (Lk 24, 36)

Annyit gyötrődünk, keressük életünkben Isten jelenlétét, jeleket kérünk Tőle, számtalanszor feltesszük a kérdést, hogy bizonyos helyzetekben mi az Isten akarat az életünkben. Valamikor rájöttem, hogy van egy nagyon kézenfekvő segítség. Történnék dolgok az életünkben, amiket így szoktunk elmesélni, hogy "egyszer csak...". Érdeemes ezekre odafigyeljünk, mert akkor mindig valami lényeges dolog történik az életünkben, akár sorsfordító élmény is.

Az emmauszi tanítványokról olvassuk: "Ahogy beszélgettek, tanakodtak, egyszer csak maga Jézus közeledett, és csatlakozott hozzájuk." (Lk 24,15).

Amikor visszatérnek Jeruzsálembe és elmesélik a többi tanítványnak, hogyan találkoztak a Feltámadottal, Lukács evangélista így fogalmaz: "Míg ezekről beszélgettek, egyszer csak megjelent köztük és köszöntötte őket: „Békesség nektek!” (Lk 24,36) Korábban is találunk "egyszer csak..." történeteket a Szentírásban: A pásztorok legeltették a nyáját, semmi különös nem volt, végezték azt a feladatot, amit elvállaltak, amiből megéltek, ennyi.... "Egyszer csak ott termett mellettük az Úr angyala, és az Isten fényessége körül ragyogta őket." (Lk2,9) Ezután már tudták, hogy mi az Isten akarat.

De az Ószövetségben is találunk ilyen "egyszer csak..." történeteket. Mózes a pusztában: legeltette a nyáját, végezte a hétköznapi feladatát, talán monoton volt az egész, de "egyszer csak" feltűnt, hogy van egy csipkebokor, ami ég, de nem ég el. Erre azt mondta: "oda megyek és megnézem" (Vö. Kiv 3,1-3). Ott volt az Istennel való találkozás helye. Illés próféta amikor menekül a királyné haragja elől: "Bement egy barlangba, és ott töltötte az éjszakát. Egyszer csak így szólt hozzá az ÚR igéje: Mit csinálsz itt, Illés?" (1Kir 19,9)

Embereket kísérve nagyon sokszor tanúja lehetek, ahogy életük eseményeit megosztják velem valahol ott van az "egyszer csak...". Egyedül voltam, annyira szerettem volna valakivel megbeszélni és "egyszer csak" szólt a telefon..., csöngettek az ajtómnál. Döntést kellett volna hoznom, de nem tudtam, mi a helyes, "egyszer csak" az jutott eszembe.... Évek óta szenvedtem amiatt, hogy egy számomra fontos személy a lelkembe taposott, nem tudtam megbocsátani neki, "egyszer csak" úgy éreztem....

Mindannyian tudnánk mesélni ilyen történeteket. Egy biztos, amit úgy tudunk elmesélni és úgy mesélünk el, hogy "egyszer csak..." - ott lényeges dolog történt az életünkben, ott Isten szólított meg, ott Isten küldötte jelent meg. Mint Mózesnél, Illésnél, a pásztoroknál, a tanítványok életében...

Amikor Isten belép az életünkbe, valami megváltozik. Merjük-e vállalni azt, amit Isten ilyenkor kér, felajánl nekünk. Mózeset arra kéri, hogy vezesse ki a népet a fogságból. A tanítványokat arra kéri, hogy higgyenek Jézus feltámadásában és legyenek tanúi ennek.

A mai napon emlékezek vissza életem "egyszer csak..." történeteire. Hogyan reagáltam? Követtem a meghívást? Megtorpantam? Kétkeltem? Természetesnek vettem? Mit tennék, ha még egyszer megtörténne velem?

Piroska sa